

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/34/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818203212
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3818203212.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Ivana Kubínyiho a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobcu O., trvale bytom D., S. XXX/X, právne zastúpeného JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom so sídlom v Hlohovci, Železničná 4/A, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho č. 16, o zaplatenie finančného zadost'učinenia vo výške 300 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 3. septembra 2018, č. k. 12Csp/64/2018-65, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. **p o t v r d z u j e .**

II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. **m e n í t a k**, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % z priznaného plnenia.

III. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 % z priznaného plnenia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 200 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,3 %. V rozhodnutí uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 300 eur z titulu primeraného finančného zadost'učinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a náhrady trov konania. Účelom inštitútu finančného zadost'učinenia je nahradiť určitú ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 5Csp/95/2017-56, zo dňa 4.10.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/10/2018-73, zo dňa 26.3.2018, bola žalovanému, ktorý v zmluvnom vzťahu so žalobcom vystupoval ako dodávateľ, uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi, ktorý v zmluvnom vzťahu so žalovaným vystupoval ako spotrebiteľ, žalovanú sumu 469,77 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, keď súd zistil, že žalovaný ako dodávateľ pri uzatváraní úverovej zmluvy nepostupoval v zmysle platných právnych predpisov a na základe neplatnej spotrebiteľskej zmluvy poskytol žalovanému, v postavení spotrebiteľa, peňažné prostriedky v sume 1.350 eur, ktoré žiadal vrátiť spolu aj s navýšením, spolu vo výške 2.142,06 eur. Rovnako, ako to tvrdil v priebehu konania právny zástupca žalobcu, aj podľa právneho názoru súdu došlo k zásahu do práv a majetkovej sféry žalobcu tým, že najskôr bol zo strany žalovaného nepravdivo informovaný o podmienkach úveru (nebola žalovanému žalobcom poskytnutá schválená suma úveru 1.500 eur ale len suma 1.350 eur), následne žalovaný bez právneho dôvodu, aj napriek absolútne neplatnej

spotrebiteľskej úverovej zmluve, zaplatil žalobcovi o sumu 614,76 eur viac, než ktorú mu žalovaný v skutočnosti poskytol, resp. na ktorú mal tento zo zákona nárok a napokon bol žalobca ešte aj nútený, napriek tomu, že žalovaný si bol, resp. mal byť vedomý toho, že mu žalovaná suma nepatrí, podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu (neplatné uzavretie zmluvy), ktorého si musel byť vedomý, odmietol akýmkoľvek spôsobom so žalobcom mimosúdne dohodnúť. Žalobca bol takýmto konaním žalovaného navyše viac ako rok nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty. Žalobca sa v tomto konaní úspešne domohol svojho práva, ktoré mu bolo zo strany žalovaného odopreté, resp. bolo ním porušené a boli teda splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia žalobcovi vo vzťahu k žalovanému. Pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia súd vychádzal z ujmy hroziacej žalobcovi v súvislosti s nezákonnou odplatom, ktorú žalovaný od neho požadoval, hoci na ňu nemal nárok, o čom vedel, resp. musel vedieť a túto odplatu na žiadosť žalovaného odmietal tomuto dlhodobo vydať. Až právoplatným rozhodnutím súdu v konaní pod sp. zn. 5Csp/95/2017 získal žalovaný exekučný titul na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného v žalovanej výške 469,77 eur, hoci sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil o sumu 614,76 eur, a teda v tomto rozsahu zasiahol do majetkových práv žalobcu, v ktorej výške boli majetkové práva žalobcu ohrozené. Za primerané finančné zadosťučinenie považoval súd sumu 200 eur. Žalobcovi súdom priznaná táto suma finančného zadosťučinenia predstavuje podľa názoru súdu dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj „odradzovaciu“ funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Súd uviedol, že takto určené finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi sankciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní úverovej zmluvy so žalobcom konal v rozpore so zákonom. Pretože súd považoval vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za primerané priznať žalobcovi voči žalovanému finančné zadosťučinenie v sume 200 eur, v prevyšujúcej časti žalobný návrh zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalovaný bol v konaní v rozsahu 66,6 % úspešný a neúspešný v rozsahu 33,3 %. Čistý úspech žalobcu v spore potom predstavuje 33,3 % a preto v tomto rozsahu súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

2. V zákonnej lehote proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti výroku I. a III. V odvolaní uviedol, že súd odôvodnil napádané rozhodnutie tým, že žalobca sa v konaní (12Csp/64/2018) úspešne domohol svojho práva, ktoré mu bolo zo strany žalovaného odopreté, resp. bolo ním porušené, a boli teda splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia žalobcovi. Základnou podmienkou pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie je podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. preukázanie, že došlo k porušeniu práva určeného na ochranu spotrebiteľa. Napádaný rozsudok neobsahuje označenie, aké ustanovenie, či už zákona č. 250/2007 Z.z. alebo iného predpisu určeného na ochranu spotrebiteľa, bolo porušené. Súd v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, ako bolo preukázaný základný predpoklad pre postup podľa § 3 ods. 5 uvedeného zákona, pretože ani neoznačil, aké konkrétne právo žalobcu malo byť porušené. Namietal teda postup a závery konajúceho súdu o tom, že "žalobca bol konaním žalovaného navyše viac ako rok nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty/minimálne od času spisania predsporovej výzvy dňa 13.4." Uvedené konštatovanie súdu nemá oporu v žiadnom dôkaze vykonanom v konaní. Tvrdenie súdu je sporné aj z pohľadu toho, že žalobca neinicioval jedno súdne konanie, v ktorom by si uplatňoval nároky voči nemu, ale niekoľko v rovnakom čase. Táto skutočnosť popiera tvrdenie o psychickom vypätí a stave právnej neistoty. Vzhľadom na vykonané dokazovanie tvrdil, že súd nemal preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodnili priznanie nároku na finančné zadosťučinenie a jeho výšku 200 eur. Súd výšku finančného zadosťučinenia neurobil na základe vykonaného dokazovania, ale určitého vlastného predpokladu. Ak však vychádzal zo záverov, ktoré napadol vyššie (najmä z vlastného konštatovania o psychickom vypätí a stave právnej neistoty, hoci žalobca takúto skutočnosť v konaní nepreukázal ani len vlastnou výpoveďou či dokonca tým, že by vôbec o vedení konania sp.zn. 5Csp/95/2017 vedel, nakoľko boli v jeho mene iniciované 4 konania), potom je rozhodnutie súdu vecne nesprávne a predčasné. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napádaný rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok.

3. K uvedenému rozsudku podal odvolanie i žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti výrokom II. a III. Tvrdil, že súd správne posúdil jeho nárok ako dôvodný, nakoľko boli preukázané všetky predpoklady pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Nestotožnil sa však s výškou priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú priznal súd (200 eur). Nespochybnil tvrdenia súdu, že výška finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu a že pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Správne tiež súd uviedol, že pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia súd vychádzal z ujmy hroziacej žalobcovi v súvislosti s nezákonnou odplatou, ktorú žalovaný od neho požadoval, hoci na ňu nemal nárok, o čom vedel, resp. musel vedieť a túto odplatu na žiadosť žalovaného odmietal tomuto dlhodobo vydať. Na základe uvedeného však úvahu súdu, že za primerané finančné zadosťučinenie považoval sumu 200 eur, nepovažoval za správnu, a to vzhľadom na hroziacu ujmu v súvislosti s nezákonnou odplatou za úver. Žalobca mal povinnosť žalovanému vrátiť len skutočne poskytnuté finančné prostriedky, nakoľko nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy, ohrozenie jeho majetkových práv bolo až v rozsahu 2.093,58 eur, ako skutočná odplata, ktorej sa žalovaný dožadoval na základe zmluvy. Preto pre posúdenie ohrozenia majetkových práv je potrebné vychádzať z tejto sumy (2.093,58 eur), a nie z formálnej uvedenej odplaty v úverovej zmluve. Preto pokiaľ sa žalobca domáhal zaplata primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur, túto sumu považoval za plne adekvátnu (keď nie podhodnotenú), vzhľadom na riziko ohrozenia majetku, ktoré mu hrozilo. Suma 300 eur pritom predstavuje necelých 15% zo sumy 2.093,58 eur ako hroziacej ujmy. V tejto súvislosti je potom potrebné zohľadniť aj dĺžku súdneho konania, ktorá pre neho znamenala stav neistoty, (dlhodobú) neochotu žalovaného dohodnúť sa a ďalšie kritériá. Ak by sa odvolací súd stotožnil s priznanou výškou primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 eur, žiadal, aby napriek tomu zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v III. výroku, ktorým žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 33,3%, a to tak, že mu prizná plnú náhradu trov prvoinštančného konania. Hoci bol žalobca formálne úspešný pred súdom prvej inštancie "len" v rozsahu 66,6%, nemôže mať táto skutočnosť vplyv na výšku náhrady trov konania. V súvislosti s uplatneným nárokom je potrebné uviesť, že jeho výška nie je právnymi predpismi stanovená, nedá sa ani vypočítať na základe podkladov, ktoré má súd k dispozícii, ale plne závisí iba od úvahy súdu, pričom ten prizná výšku primeraného finančného zadosťučinenia v rozsahu primeranému okolnostiam sporu. Z toho vyplýva, že žalobca pred začatím súdneho konania nevie vypočítať túto výšku a nevie ani predvídať, v akej výške by ju súd mohol priznať. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie Ústavného súdu SR v konaní sp. zn. IV. ÚS 599/2013. Na základe uvedeného žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súd zmenil tak, že mu prizná primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur, náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % ako aj plnú náhradu trov odvolacieho konania. V prípade, ak odvolací súd dospeje k záveru, že výroky I. a II. sú vecne správne, žiadal, aby zmenil výrok III. rozsudku tak, že mu prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100% a rovnako tak aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. K podanému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedol, že čo sa týka samotného priznania nároku, voči čomu smeruje aj ním podané odvolanie, v tejto časti považoval rozhodnutie súdu za vecne správne a náležité odôvodnené. Žalovaný podobne ako v konaní pred súdom prvej inštancie všeobecne napáda nesplnenie podmienok na priznanie uplatneného nároku, a to aj napriek tomu, že dostal pred súdom dostatočnú a presvedčivú odpoveď vo vzťahu k jeho procesnej obrane. V ostatnom sa argumentačne pridržiaval podaného odvolania. S prihliadnutím na výšku nezákonnej odplaty a ohrozenie jeho majetkových práv zotrval na názore, že súd mal priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur.

5. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 30.05.2019 č.k. 17Co/322/2018-111 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Citoval ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v súvislosti s čím uviedol, že z citovaného ustanovenia je zrejmé, že v ňom upravený nárok na finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy. Pre jej priznanie preto nepostačuje zistenie porušenia práva (a jeho úspešné uplatnenie na súde), ale je nevyhnutné, aby tu bola daná aj existencia nemajetkovej ujmy, ktorá v príčinnej súvislosti s porušením práva vznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je preto nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma preukázaná ako skutočná. Vyslovil názor, že samotný záver súdu prvej inštancie, že keď žalovaný nepravdivo informoval žalobcu o podmienkach poskytnutého úveru, ďalej že žalobca zaplatil žalovanému o 614,76 eur viac ako bol povinný a napokon

musel žalobca postúpiť súdne konanie, čím bol viac ako rok vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, čo výrazne zasiahlo do práv žalobcu, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je preto dostatočný. Tieto skutočnosti automaticky, bez ďalšieho neznamenujú ujmu na strane žalobcu. V konaní neboli žalobcom predložené a ani navrhované žiadne konkrétne dôkazy, ktoré by preukazovali fakt, že utrpel porušením povinnosti žalovaného ujmu; navyše žalobca sa z vlastnej vôle nezúčastnil nariadeného pojednávania, kde by mohol preukázať vznik ujmy. Odvolací súd preto v prejednávanej veci nemal preukázané, akú konkrétnu ujmu žalobca utrpel, keďže ju žiadnymi dôkazmi nepreukázal, a teda nebolo by možné následne ani primerane určiť konkrétne finančné zadosťučinenie, ktoré by slúžilo k reparácii (k zhojeniu, odčineniu) vznikutej ujmy na strane žalobcu. Uzavrel preto, že žalobca v tomto prípade neunesol dôkazné bremeno ohľadom tvrdenej ujmy, preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol. V dôsledku zamietnutia žaloby priznal žalovanému v zmysle § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie i odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Na základe dovolania žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 26.11.2022 č. k. 1 Cdo 237/2019-148 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zo spisu vyplýva, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., keď sa ňou žalobca domáhal finančného zadosťučinenia ako nemajetkovej ujmy. Prvostupňový súd mu priznal náhradu nemajetkovej ujmy 200 eur. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie žalobu zamietol, nakoľko podľa jeho názoru žalobca o vzniku nemajetkovej ujmy nepredložil žiadne dôkazy. Odvolací súd však nezoznámil strany so svojim odlišným právnym názorom a nedal im príležitosť sa k tomuto názoru vyjadriť. Strany tak nevedeli, že odvolací súd bude na vec nazerať inak a nemohli tomu prispôbiť svoje právne a skutkové námietky. Odvolací súd teda založil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch než súd prvej inštancie, pričom odvolateľ v danej procesnej situácii nemal možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní. Zo spisu totiž nevyplýva, že by odvolací súd postupoval podľa § 382 CSP, že by si splnil svoju povinnosť vyplývajúcu z tohto ustanovenia, čím porušil právo strany na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

7. Po zrušení veci dovolacím súdom odvolací súd opätovne vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania pred odvolacím súdom v zmysle § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výrokoch I. a II. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a vo výroku III. podľa § 388 CSP zmeniť.

8. Odvolací súd konštatuje, že otázka priznania finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa nebola v minulosti súdmi jednotne posudzovaná. Jednoznačné stanovisko k tejto otázke zaujal Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 6 Cdo 127/2017 z 30. januára 2019, z ktorého odvolací súd cituje: „18. Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfankčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinností, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (podobné rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo

odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ Rovnaký názor zaujal NS SR aj v ďalších rozhodnutiach, napr. v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 61/2019 z 27.10.2021.

9. Po preskúmaní veci, v zmysle vyššie uvedených záverov Najvyššieho súdu SR odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci žalobcovi právo na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., patrí. Z citovaných rozhodnutí NS SR vyplýva, že jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, pričom pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinností, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje; nie je potrebné v konkrétnej veci preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. V zmysle uvedených záverov, na podklade zisteného skutkového stavu veci súdom prvej inštancie, potom odvolací súd záver súdu prvej inštancie, že žalobcovi patrí primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jeho práva ustanoveného zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, považoval za správny.

10. Pokiaľ ide o námietky žalovaného, uplatnené v odvolaní, že napádaný rozsudok neobsahuje označenie, aké ustanovenie, či už zák. č. 250/2007 Z. z. alebo iného predpisu určeného na ochranu spotrebiteľa bolo porušené a že súd v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, ako bol preukázaný základný predpoklad pre postup podľa § 3 ods. 5 uvedeného zákona, pretože ani neoznačil, aké konkrétne právo žalobcu malo byť porušené a tiež, že tvrdenie súdu je sporné z pohľadu toho, že žalobca neinicioval jedno súdne konanie, v ktorom by si uplatňoval nároky voči nemu, ale niekoľko v rovnakom čase, tieto odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Preskúmaním zistil, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom odôvodnil, z jeho rozhodnutia nepochybne vyplýva, na základe akého právneho predpisu a na podklade ktorých skutočností považuje nárok žalobcu za dôvodný. Je pravdou, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie síce vyplýva, že žalobca inicioval proti žalovanému viacero konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, z jeho rozhodnutia je však dostatočne zrejmé, že žalobca si v danej veci uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie za porušenie povinností žalovaným uplatnených v konaní Okresného súdu Prievidza sp. zn. 5Csp/95/2017, ktorom konaní bol žalovaný právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 5Csp/95/2017-56 zo dňa 04.10.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6Co/10/2018-73 zo dňa 26.03.2008 zaviazaný zaplatiť žalobcovi, ktorý v zmluvnom vzťahu so žalovaným vystupoval ako spotrebiteľ, sumu 469,77 eur s prísl. titulom vydania bezdôvodného obohatenia, keď súd zistil, že žalovaný ako dodávateľ pri uzatváraní úverovej zmluvy nepostupoval v zmysle platných právnych predpisov.

11. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že k zásahu do práv žalobcu došlo tým, že najskôr bol zo strany žalovaného nepravdivo informovaný o podmienkach úveru (žalovanému nebola žalobcom poskytnutá schválená suma úveru 1.500 eur ale len suma 1.350 eur), následne žalovaný bez právneho dôvodu, aj napriek absolútne neplatnej spotrebiteľskej úverovej zmluve, zaplatil žalobcovi viac, než sumu, ktorú mu žalovaný v skutočnosti poskytol, resp. na ktorú mal tento zo zákona nárok a napokon bol žalobca nútený podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu (neplatné uzavretie zmluvy), odmietol akýmkoľvek spôsobom so žalobcom mimosúdne dohodnúť. Za sumu zodpovedajúcu tomuto zásahu do práv žalobcu považoval odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie sumu 200 eur, ako adekvátnu náhradu za diskomfort z dôvodu, že žalobca ako spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde, pričom zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj „odradzovaciu“ funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného.

12. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výrokov I. a II. potvrdil.

13. Pokiaľ ide o trovy prvoinštančného konania, v tejto časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP konania zmenil tak, že žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania, avšak iba z prisúdenej sumy. Odvolací súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z toho, že žalobcu nemožno v predmetnej veci považovať za procesne neúspešnú stranu sporu, pretože pri takomto druhu sporu je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné odvolací súd považoval rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté a že mu v zásade patrí nemajetková ujma; výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná, nadväzujúca. Keďže žalobca bol v posudzovanej veci úspešný čo do základu uplatneného nároku a výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu, odvolací súd mal za to, že žalobcovi patrí plná náhrada trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP, avšak iba z prisúdeného plnenia.

14. O trovách odvolacieho a dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 CSP, § 396 ods. 1 a § 453 ods. 1 CSP, keď z tých istých dôvodov priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu, rovnako z prisúdeného plnenia.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.